

«У ПРАВДІ ЖИВ І З ПРАВДОЮ ЗАСНУ»

2 травня 2024 року виповнюється 75 років від дня народження Сергія Вікторовича Колесникова – члена Національної спілки письменників України, лауреата обласної літературної премії імені Євгена Маланюка, учасника ліквідації аварії на ЧАЕС, громадського діяча. Відзначення ювілейної дати буде спогадом, пам'яттю про людину непересічну, правдиву, мужню...

Сергій Вікторович не раз був гостем міського літературно-меморіального музею І.К. Карпенка-Карого, брав участь у заходах, дарував свої книги. Співробітники музею зібрали кілька десятків книг, періодичних видань, документів, світлин, завдяки яким розповідаємо про С.В. Колесникова тим, хто його не знав, нагадуємо тим, кому пощастило зустрітись з ним.

Різнобічну інформацію дає збірка «Сергій Колесников: романтик, літератор, рятівник, життєлюб...», видана у 2018 році й упорядкована Анатолієм Безтакою. Рідні, друзі, колеги, знайомі прагли коротко, але максимально повно і емоційно висловити свої почуття до письменника, поділитись спогадами.

«Потрапивши в товариство Сергія Вікторовича... завжди отримував величезне задоволення, приплив позитивних емоцій та енергії від спілкування з цією людиною. Його влучне слово, запальна душа, емоційний характер відразу створювали атмосферу доброзичливості та взаєморозуміння. Він повсякчас проймався як загальними проблемами села, так і питаннями, що турбували окремих громадян», – говорив В. Білоус, сільський голова с. Кам'яний Брід, «малої батьківщини» С. Колесникова.

Про його товариськість, вміння підтримати, допомогти у скрутну хвилину згадують інші земляки. Про допитливість, вміння швидко орієнтуватись в обставинах, знаходити вихід у різних ситуаціях, емпатійність Сергія розповідають брат Валерій та сестра Людмила, про душевність, здатність почути і зрозуміти інших – доньки Наталія і Юлія.

«Невтомним борцем за справедливість», «ерудованою і мислячою особою», «людиною веселою з тонким почуттям гумору, прямою і відкритою, ...порядною», «...з дитячою наївністю і безпосередністю», «завжди у пошуку, у русі», «оптимістом» бачили його знайомі журналісти і письменники Анатолій Авдєєв, Сергій Полулях, Олег Бондар, Євген Железняков, Юрій Матівос.

З біографічної довідки Сергія Вікторовича дізнаємось, що він народився у с. Кам'яний Брід (у 1949 р. – Балтського району Одеської області, згодом – Ульяновського району, тепер – Голованівського району Кіровоградської області) у родині вчителів. Багато читав, був активним у громадській роботі, у 1963 році успішно закінчив восьмирічку. Далі – навчання у Кіровоградському медичному училищі, робота фельдшером на «швидкій допомозі», в інших медичних закладах, служба в армії, навчання на філософському факультеті Київського державного університету імені Т.Г. Шевченка, робота на кіровоградських підприємствах «Радій» та «Друкмаш», у Кіровоградському інституті сільськогосподарського машинобудування, університеті розвитку людини «Україна», підприємницька і громадська діяльність.

Насичене активне життя поєднувалося з давнім захопленням поетичним словом. Ще під час навчання у медучилищі юнак намагався писати вірші, читав їх на студентських заходах. Зрозуміло, вони були дилетантськими і незграбними, та не дарма всі відзначали наполегливість початківця – він працював над собою. У 1970 році поезії вперше були надруковані в ульяновській районній газеті.

У той час Сергій надсилав свої твори і в обласну газету «Молодий комунар». У фондах музею зберігаються два листи від літературного консультанта, пізніше – редактора газети Валерія Гончаренка, один датується 1969 роком, другий – 1977-м. Вони свідчать про зростання професіоналізму молодого поета. У першому Валерій Васильович пише: «Є у Ваших віршах і теплота, і окремі вдалі рядки, а ось поезії ще малувато...», у другому ж сам запрошує Сергія Вікторовича до співпраці.

Для Сергія Колесникова Валерій Гончаренко був особливою людиною: другом, порадиником, наставником. Колесников став членом літературного об'єднання кіровоградської поетичної молоді «Сівач», яким керував Гончаренко, і писав у вірші, йому присвяченому:

«Учителю, різниця в віці в нас мала,

Та голову схилию наче перед метром...»

В. Гончаренко так відгукується про нього: «С. Колесников – це людина з могутніми руками хлібороба, обличчям – міського інтелігента і душею дитини, яка незахищена перед сьогоденними негараздами і яка в той же час навстіж відчинена для чужої біди, чужого лихоліття. Саме тому у своїй творчості він сповідує доброту, любов і принциповість».

Валерій Васильович разом з Володимиром Олександровичем Яворівським рекомендували Сергія Вікторовича у члени Національної спілки письменників України (2000). На той час у творчому доробку С. Колесникова були збірки поезії «Весни обірване суцвіття» та «Кам'яний Брід», збірки пародій «Шлях у генії» та «Поет на груші» (спільно з

А. Кримським), десятки публікацій в альманахах, обласній та всеукраїнській пресі. Всі названі збірки, деякі газети і журнали є у фондах літературного музею.

Особливою була також дружба і співпраця Сергія Вікторовича з Анатолієм Анатолійовичем Кримським, членом НСПУ, родом з Олександрівського району Кіровоградської області. Обидва закінчили Кіровоградське медичне училище, зустрілись під час роботи на «швидкій допомозі», порозумілися на літературній ниві. Завдяки цьому з'явилися спільні видання з пародіями «Поет на груші», «Галопом по хайвеях», кіносценарій «Із зав'язаними очима».

З 1979 року С.В. Колесников – член обласного літературного об'єднання «Степ», його наставником був знаний письменник Віктор Олексійович Погрібний. Серед музейних предметів – посвідчення «степівчанина» Сергія Колесникова, засвідчене підписом В.О. Погрібного.

Крім поезій і пародій, у творчому доробку письменника є і краєзнавчі дослідження. За спогадами А.І. Гурбанської, працювати з архівними документами Сергія Вікторовича залучив земляк, відомий літературознавець і краєзнавець Леонід Васильович Куценко. Як результат – статті Колесникова у збірках та періодиці про історію Балтського району Одеської області (пізніше – Ульяновський район Кіровоградської області), про рідне село Кам'яний Брід, про земляків.

У червні-серпні 1986 року Сергій Колесников брав участь у ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС. Це відбилось на подальшому спрямуванні його громадянської активності, тематиці багатьох літературних творів. На стані здоров'я, на жаль, теж. Саме він, маючи характер лідера і борця за справедливість, створив і очолив регіональну громадську організацію «Союз Чорнобиль», став членом Президії «Союз Чорнобиль» УРСР. За значний особистий внесок у подоланні наслідків Чорнобильської катастрофи, виявлені самовідданість і високий професіоналізм у 2016 році нагороджений орденом «За заслуги» III ступеня.

Про своє перебування і роботу у зоні аварії Сергій Вікторович розповів у художньо-публіцистичному творі «Відрядження у пекло», який відзначено обласною літературною премією імені Євгена Маланюка (2016). У літературно-меморіальному музеї І.К. Карпенка-Карого відбулась презентація цієї повісті, залишились на пам'ять світлина, дарчий напис автора на книзі...

Чорнобиль вкоротив віку нашому землякові. У грудні 2017 року його не стало.

Людина живе стільки, скільки про неї пам'ятають. Сергій Вікторович Колесников вартий спогадів як особистість неординарна, активна, сильна, правдива.

Світлана КОЛЕСНИК, головний зберігач фондів
літературно-меморіального музею І.К. Карпенка-Карого
міста Кропивницького

Опубліковано:
газета «Кіровоградська правда»,
№ 17 від 02.05.2024